

Katte ja toit alwaks nende ees, ja nemmad õhkasid ennam nüüd, kui enne. Ka ollen ma näinud, et pehme leiwawannem itka keigetiggedamaks saab petud. Sest temma al siggib holetus; ja mis pehme siis pole sannaga ütleb, kurri inimenne keige wähheminne kannatab.

Kas armolinne Jummal tohhib sepärrast patio head meile teha, sest neid inimessi on kassinaste leida, tedda helde sanna üksi tallitseb. Kes teab kuhho minna issegi olleksin sanud, kui mitte wahhest kibbe murre mind olleks juhhatand. Oh, minno lapsed! minno kallid lapsed! kuulge sepärrast, mis ma ütlen: inimeste pattud on sedda kchwa aega teinud, mis aastast aastani raskemaks jäi — agga Waggade pärrast nüüd hakkab parrem aeg tulles. Ärge tehke teie mitte omma Jummalale waewa selle eest, ja ärge olge mitte nende seltsist, kes omma pattude läbbi Tedda sundiwad, sedda parremat aega jälle ärrawotma; waid jäge nenda ellama, kui min-

na teid ollen õppetand! Siis ei rikko hea põlli, egga willets põlli teie meest, ja teie sadate isse ennast ja teisi senna, kuhho minna nüüd, Jummalat kites ja tänna des, lähhan.“

Senni kui ta need sannad rakis, ollid keif, teine teise järrel, põlwepeäle langend, ja temma heitis hinge, neid õnnistades. Ja Liso ja Willem katsid, nuttes, temma silmad kinni.

Mo wiimne ots olgo nenda, kui Selle.
Mosf. 4. Namat 23, 10.

